

PATKÁNYCSAPDA

1. kiadás

Szereplők:

Anna Raszkolnyikova

Juan Pérez

Dimitrij Simonov (videó felvételen)

valamint

- rádió műsorvezető
- televízió hírolvasó
- telefonáló

*Játszódik: New York egyik kisebb kerületi rendőrőrsén,
a kétezer-tizes évek elején*

2015.

Színpadkép: középen íróasztal, rövid oldalával a közönség felé, rajta asztali lámpa, notebook kinyitva, nyomtató, rádió, telefonkészülék, papírok és egy névtábla JUAN PÉREZ NYOMOZÓ felirattal, mellette két oldalról egy-egy szék. A színpad bal oldalán ráccsal leválasztott térrész (zárka), benn egy pad (priccs), mellette a falon fogas, rajta egy felöltő és egy kampós esernyő. A közönséggel szemben, a színpad hátoldalán bejárati ajtó, mellette a falra erősítve egy nagyképernyős televízió és egy szekrény. A színpad jobb oldalán ablak.

(...)

Második jelenet

-részlet-

ANNA: (Az asztalhoz fordul.) Hol kell aláírnom.

NYOMOZÓ: Egy pillanat. Az előírások szerint fel kell olvasnom. Tehát. Tanúmeghallgatási jegyzőkönyv, nyomozó: Juan Pérez hadnagy, tanú: Anna Raszkolnyikova, született, lakcím, anyja neve, keltezés, satöbbi-satöbbi. (Aztán megáll, az olvasással és felnéz.) Tudja, van itt valami, ami nem fér a fejembe. Látom a jegyzeteimben, és emlékszem is, hogy azt mondta: „jó barátok voltunk”.

ANNA: Igen ez így van.

NYOMOZÓ: Hogy érti, hogy voltak?

ANNA: Hogy érti, hogy hogy értem?

NYOMOZÓ: Mi ez a múlt idő? Arra gondoltam talán mégiscsak van még itt valami, amit nem mondott el nekem. (Közben nyomatékostásként feláll a székről, és mindkét öklével az asztalra támaszkodik.)

ANNA: (Odamegy az asztalhoz, egészen közel, farkasszemet néznek.) Csak úgy mondtam. Ez jutott eszembe (mondja elfojtott indulattal).

NYOMOZÓ: Biztosan megérti, hogy nem érhetem be ennyivel. Üljön le, kérem! (mindketten leülnek, Anna dühösen). Mesélje el nekem, mint csinált azon a napon, miután hazaért.

ANNA: Mit csináltam volna, otthon voltam!

NYOMOZÓ: Egyedül volt, vagy tudja valaki ezt igazolni?

ANNA: Persze a macskám, ő mindenről tud, kikérdezheti!

NYOMOZÓ: Higgye el Ms. Raszkolnyikov, ezzel a magatartással nem tudok mit kezdeni. Rendesen válaszol, vagy bezárom a nyomozás akadályozása miatt.

ANNA: Nézze, legyen szíves engem békén hagyni, elmondtam, amit tudtam. Már dél is elmúlt, éhes vagyok, és dolgom is van. Mennem kell.

NYOMOZÓ: Akkor leegyszerűsítem a kérdést: mondja el pontosan, mit csinált a szóban forgó napon este 10, és másnap reggel 8 óra között.

ANNA: Azt hiszem, erre nem vagyok köteles válaszolni. Engedjen távozni, kérem. (Felveszi a táskáját és az ajtóhoz siet. Próbálja kinyitni, de nem lehet.) Azonnal engedjen ki! Nem hallja?!

NYOMOZÓ: (Ujjával az ajtónyitó gombra mutat az asztalán.) Addig nem, amíg meg nem tudom, amit akarok. Jöjjön vissza.

ANNA: Na, azt nem. Ki akarok menni. (Kettőt dörömböl az ajtón, mire a nyomozó odaér hozzá, megragadja a karjánál, hogy visszahúzza. Ekkor Anna hatalmas pofont ad a másik kezével.)

NYOMOZÓ: Ezt nem kellett volna! Nézze meg, hogy mit csinált. Ez hatósági személy elleni erőszak. (Azzal az asztalhoz lép, felkapja jegyzőkönyvet, és apró darabokra tépi.) Hát, ennyi. Most kezdhetjük előről az egészet.

ANNA: (Hátát az ajtónak támasztva leroskad a földre.)

NYOMOZÓ: Idejön végre, vagy magáért menjek? (Anna visszaül a székre). Tehát mit csinált aznap este 10 után.

ANNA: Rendben. Elmondom. Már éppen átöltöztem, amikor csörgött a telefonom. A barátnóm hívott, hogy azonnal menjek át hozzá, mert..., mert férje megverte. Azért nem akartam erről beszélni, hisz ő is táncos, és nem jó, ha ennek híre megy. Szóval visszaugrottam a ruhámba és már indultam is hozzá.

NYOMOZÓ: Jól van. Mi a barátnő neve?

ANNA: Szonja... Lubomicz

NYOMOZÓ: (Szigorú tekintettel hátradől a széken.) Ms. Raszkolnyikova, ön rettentő rosszul hazudik. Sajnálom, nincs más választásom...

ANNA: Várjon! Az igazság az, hogy Dimitrij telefonált.

NYOMOZÓ: Ó, most kezd érdekessé válni a történet. Folytassa, kérem!

*A teljes szöveg elérhető a Kézműves irodalom részeként,
további részletek a www.ntpakolicz.hu oldalon.*